

הקומוץ את המנחה פרק שני מנחות יד.

עין משפט נר מצוה

- 1 א מיי פ"ו מלכות
- 2 פסוקים הלכות טו
- 3 ב מיי שם הלכה ט
- 4 א ב מיי שם הלכה ד
- 5 א ב מיי שם הלכה ט

שיטה מקובצת

6 שיגל בשתיין אלא אימא
7 והתנן ג' שם ד' פ"ב ע"ב
8 מאיר קא אתי ותו לא מאיר
9 ת"ש ר' אלעזר אומר
10 פ"ג (ובחיים דף מד
11 ע"ב) 12 ביה בבביתא
13 היתוב דפגיל דקרי יען
14 פיגל בירך שמאל במקום
15 והתנן ג' שם ד' פ"ב ע"ב
16 פ"ג ב"ב ב"ב 17 משהו
18 היכי מצטרפי 19 ב' בשתיין
20 דמשמע דקאי אהלוח:
21 ב' בשתיין וקא אכבשש
22 ואפילו כו': 23 ג' נמי בבביתא
24 לבנות: 25 ו' ואמר רבין:
26 דמפגלין בחיי: 27
28 והכבשש חסד אמר ר' מר
29 מאו לעולם דמשמע:
30 ב' באחת מהן לא:
31 מ' דמקאמר הכא עד שיגל
32 בשתיין חסד וישרא במקום:
33 ו' הפירוש והלקיט הקטרת:
34 כ"ר דרם: 35 ב' שהקומץ
36 הוא המותר או למזבח כגון
37 אימוריו בהמה שדם הוא
38 המותר: 39 ו' המותר כמזבח
40 תרין: 41 כן ברובו עין
42 תוספות (ובחיים דף מב ע"ב)
43 וקשה דאמרינן פ"ב ב"ש
44 פיגל והתנן ר' יוחנן דגב
45 מוחב פקע פיגולו ממנו
46 לענין דר' יוחנן ור' יצחק
47 ב"א שלמים נמי יצמינן דאין
48 בהן פיגול ואמר ר' י
49 דאצטרין שפיר למגמר
50 משלמים דס"ד אמיתא מדי
51 הקומץ הוא חייב בבותר
52 שנתקדש הקומץ בכלי הוי
53 כאלו קרב המותר כמזבח
54 רכך לי קודש כלי לקומץ
55 בהקרבן קומץ שיריים לענין
56 נותר וטמא יהיה לא יחוייב
57 כלום על השירים בבותר
58 וטמא עד שיקרב הקומץ ועל
59 הקומץ הוא חייב בבותר
60 וטמא מיד שנתקדש בכלי
61 כרתו במטילה (פ"ב) או:
62 לאו דגמירין משלמים הוי
63 אמיתא ומשום פיגול מדי
64 יחוייב מיד שנתקדש בכלי
65 להכי אצטרין למגמר דאין
66 הקומץ חייב ברת משום
67 פיגול כלל מהר"ב: 68 ע"י
69 תוס' (ובחיים מ"ב ע"ב):
70 ד' משנה דתרי ודוק קתי:
71 כ"כ בפ"י ע"כ. ג' לין ולא
72 נהירא דהא לקמן לא מצי
73 לאשכוחי טימא למלוהא
74 דרבא לא משנה ולא
75 מברייא או גרסינן ליה
76 ליתיה מניח טימא ע"כ
77 ה"ר:

פיגול בדבר הנעשה בפנים דא פיגול. הא דל"ר יוסי גופיה צפקר
המזקין (יב"ט נד: וס) כה"ג זיוה"כ יוכיח דכי אמר פיגול
מיימן לאו דוקא אלא פסול וכי האי גוונא צפקר דזמינ' (דף יד: וס)
גמרא ר"ש משכר צהילון דלמנר ר"ש בן לקיש מורה ר"ם בהולכת
טעמות הפנימיות כו' ופריך והאמר
ר"ש כל שאינו על מזבח החילון כו'
ומשני מודה היה ר"ש לפסול מ"ק כו':
הקומוץ והלבונה. הקשה בקונט'
פשיטא דקומץ לא מייחב
עליה כרת משום פיגול דהא אי אכיל
מיינה פקע ליה פיגוליה שהרי לא קרב
המזיר ומירך כגון שהולת האור
צרוזו ב"ב דחשיב כמון לקרב דלמנר
לקמן (דף יד: כו): מאימתי ממיר שיריים
בזכילה משהולת האור צרוזו וקשה
לפי' דאי הולת האור צרוזו פקע פיגול
ממנו ואפי' פלגיה ממתית אלארע
ופגולא אסקרי למערה ומשלה צו האור
מסקינן ליה לכתלה דלמנר צוקף
פרק צ"ג ע"ב (ובחיים דף מג: ט):
והלבונה. צפקר צ"ג (גס זה
ש"ס) פ"ש משום
דאין להס ממירין לאדם ולא מזבח
וא"כ והרי קומץ מתירה ואע"פ שיכול
להקטירה קודם קומץ דמזבח לעיל
(דף יג: ג) קודם הקטילה מיהא און
להקטירה יו"ל דמיר' לא הולת לבונה
דומיא דשלמים לבונה היא גופיה
ממיר שמתרת שיריים בזכילה ועיקר
פיגול ילפינן משלמים ואע"ג דשייך
פיגול בזמיר' (א) דמנה דלא מקטירי
אימורין כהניש צבר לא מנא אכלי מ"מ
לא חשיבי ממיר כיון דלס נעמלו או
נאצדו שרי צבר בזכילה ועי"ל לבונה
אין לה ממיר צעזכות מזבח ולא היא
דומיא דשלמים צעזכות מזבח ממירין
כגון וזיקת ט: (ובחיים דף נב: ט).

אלא אי אמרת תרי גופי ניהו מי מצטרפי הא
מני רבי היא דתניא "השווה את הכבש
לאכול חצי זית מחלה זו וכן חבירו לאכול
חצי זית מחלה זו" רבי אומר אומר אני שזה
כשר טעמא דאמר חצי חצי אבל אמר
כוות משתיין מצטרף ורבי אליבא דמאן אי
אליבא דרבנן אפי' באחת מהן נמי (ט) אי
אליבא דר' יוסי הדרא קושיין לרובותיה לעולם
אליבא דרבנן ולא תימא עד שיפגל בשתיין
אלא (ט) [אימא עד שיפגל] בשניהן ואפילו
באחת מהן ולאפוקי מדר' מאיר (א) דאמר
מפגלין בחצי מתור קמ"ל דלא אי הכי מאי
לעולם אי אמרת בשלמא בשתיין ובשניהן
ורבי יוסי היא ולאפוקי מדר"מ ומדרבנן קאתי
היינו דקאמר לעולם אלא אי אמרת רבנן
ולאפוקי מדר"מ (ט) מאי לעולם ועוד הא אבנ
רב אשי ת"ש (ט) רבי (ט) אומר משום רבי יוסי
פיגול בדבר הנעשה בחוץ פיגול בדבר
הנעשה בפנים לא פיגול כיצד היה עומד בחוץ
ואמר הריני שוחט ע"מ להוות מדמו למחר לא
פיגול שמוחשבה בחוץ בדבר הנעשה בפנים
היה עומד בפנים ואמר הריני מזה ע"מ להקטיר
אימורין למחר ולשפוך שיריים למחר לא פיגול
שמוחשבה בפנים בדבר הנעשה בחוץ היה
עומד בחוץ ואמר הריני שוחט ע"מ לשפוך
שיריים למחר ולהקטיר אימורין למחר פיגול
שמוחשבה בחוץ בדבר הנעשה בחוץ
לשפוך שיריים לאיפגולי מאי אלימא
לאיפגולי דם דם מי מופגל והתנן (א) אלו
דברים שאין חייבין עליהן משום פיגול הקומץ
והלבונה והקטורת ומנחת כהנים ומנחת
גסכים ומנחת כהן משיח והדם אלא פשיטא
לאפגולי בשר השתא ומה התם דלא חשיב
ביה בבשר גופיה א"ר יוס' מופגל דלא דחשיב
ביה (ט) בובה גופיה א"ר כ"ש (ט) דפגול בירך
ימין פיגול בירך שמאל ועוד האמר רבינא
תא שמע הקומוץ את המנחה לאכול
שיריה או להקטיר קומצה למחר מודה רבי
יוסי בוו שפיגל וחייבין עליו ברת להקטיר
קומצה לאיפגולי מאי אלימא לאיפגולי
קומץ קומץ מי מופגל והתנן (ט) אלו דברים
שאין חייבין עליהן משום פיגול הקומץ
כו' אלא פשיטא לאיפגולי שיריים השתא
וכה התם דלא חשיב בהו בשיריים גופיה
מיפגלי

אלא אי אמרת. גבי יריכות דמחד גופא אמו תרי גופי ניהו ואס
פיגל (ז) זו בלא זו לא נתפגלה זו גבי חלות כי ערנן לאכול כוית משתיין
[א] מי מלטרפי מי מהניא עירוב מתשבתו למיהי חד גופא טפי ממזכיר
וצב דלא מיהי להו גירלות (א) רבי היא. ור' יוסי לא חייבי בהו ולא
תקשי לרז הונא: לאכול חצי זית
מחלה זו. למחר: שזה כשר. להקטיר
אימוריו ולאכול צבר דהא לא חישב
אלא חצי חצי מהו חצי ממיר: אבל אמר
כוית משתיין. דערנן לחלות במחשבתו
ואמר ככל אחד ואחד מן הכבשים
הריני שוחט ע"מ לאכול כוית משתיין.
[למחר] מלטרפי: ורבי אליבא דמאן.
למחר לא ממתניין דקמני לעיל [ג]:
לעולם אינו חייב עד שיפגל בשתיין
בכוית משתיין און צלחת מהן לא:
אלא אליבא דרבי יוסי. אמרה וקמני
למטרפות חללות: והדרא קושיין
דלרובא. דלי אמרת בשלמא יריכות
חד גופא הוא כו' כדאמרינן לעיל
(דף יג:): לעולם אליבא דרבנן.
ודקשיא לן אפי' צלחת מהן נמי לא
מינה צמתיין (א) דהא ודאי אפילו
צלחת מהן נמי: אלא אימא עד שיפגל
בשנייהם. [א] הכבשים ואפילו בכוית
דשחט צ' כבשים ע"מ לאכול כוית
מחלה אחת או מנ' חלולת אצל אס
תשחט צכש אחד לאכול כוית אחד
מן חללות ובשמיטת האחר לא חישב
לא הוי פיגול דאין מפגלין צעזכות
חצי ממיר: ולאפוקי מדר"מ דאמר.
בסוף דקמני (ט) מפגלין צעזכות חצי
ממיר דקמני שחט אחד מן הכבשים
לאכול שתי חלות למחר ר"מ אומר
פיגול וחייבין עליו כרת. ואי קשיא
הקומץ הא המנחה אחאי פוסל
במתשבתו חט עבודת חצי ממיר הוא
דהאיכא נמי (ב) לבונה מרין צמתינה
ודאי עבודה שלימה היא דהא ליכא
קמינה לבונה מדע דהא צהקטרת
קומץ אס חישב לאכול שיריים למחר
פלגי רבנן ואמרי (א) כיון דליכא נמי
הקטרת לבונה לא חשיבא הקטרת
קומץ לפגל דקמני ממתניין פיגול
בצקרת קומץ ולא לבונה כו' (דף
טז.) וחכ"א אין פיגול עד שיפגל בכל
הממיר. ואי קשיא הא אוקימנא ברש
פירקין (לפי"ג.) לכ"ע (ד) מפגלין בחצי
ממיר דקמני הקומץ ע"מ להקטיר
קומצה למחר מודה ר' יוסי כו' והרי לא
חישב אלא על חצי ממיר על הקטרת
קומץ לאו פירכא היא דלא דמי להאי
דהא דהתם חישב על חצי ממיר צעזת
עבודה שלימה והאי חישב צעזת
חצי עבודה כגון שחיטת אחד מן
הכבשים: (ז) (ט) לעולם. משמע דמפיק
ממילתא טובא: ורבי יוסי היא.
דלמחר צמתיין צמתיין און אצל

(א) ונכר לקמן טו: (ב) ח"כ.
(ג) נקטינן פ"ג ור"ה.
(ד) מוספתא דנחמיה פ"ה י"ב
ובחיים דף: ט"ז. (ה) ובחיים
מ"ב: (ו) לטנרף ס"ד. ח"כ.
(ז) לקמן טו. פ"ש.
(ח) ומקאמר הכא וצמתיין
דנמנע אף בשתיין ס"ד.
(ט) ח"כ מ"ו. (י) אהין
ס"ד ח"כ מ"ה לחות ט'
הפירוש ס"ד ח"כ מ"ה
להקטיר חשתיין דהקטרת
חשתיין כו' מ"ב. ח"כ. ג' בני
ר"ש. ח"כ. (ג) ועי' תוס'
כרמות ד' ד"ה קמני ובחיים
ובחיים מ"ג: ד"ה הקומץ.
(ט) ובחיים: ח"כ. (ז) ועי'
תוספות ובחיים מג. ח"כ.
הלבונה. (ח) ח"כ מ"ו וכליל
דקן משנה דקמני והבסטים
כו'.

הגהות הב"ח

- (א) ג' צלחת מהן נמי
- אלא אליבא דר' יוסי:
- (ב) ר"ש ד"ה מאי לעולם
- לעולם משמע:

מוסף רש"י

פיגול בדבר הנעשה בהן
בחוץ. הטעמה שהיה עובד
על המנחה והאכלה משום
נעשה חטא משום עורה אס
פיגול ואס משום טימא אס
לא פיגול ולקמן יתי עטמא
מקרא. הריני שוחט.
שירי חשיתה צעזכה הוא
וכן חוק דהא עורה היא
להוות דמו למחר. הרי
חישב על אכילת מזבח ט'
עיס הריני מזה. על
הפירוש או על מזבח הפנימי
שוא חזק ומקנן נתפגלת על
מזבח לשפוך שיריים.
לא אכילת מזבח החילון
ממירין כו' משמע לא
פיגול מפני שמתעבה היתה
צעזת עבודת פנים (ובחיים
ה"ח).
אלו דברים שאין
חייבין עליהם. כרת
שיריים משום פיגול
הקומץ. אס קנן לאכול
שיריים למחר ומתפגלה
המנחה און האכל את
הקומץ צכש און פיגול
הל' אלא על דבר שיש לו
ממירין חללים והקומץ און
אחר ממירין כו' הוי ממיר את
המנחה וכן לבונה וכן פוסל
המנחה. (ובחיים ה"ח).
הבנים. טלה כלל אחר
נקמתו לכן אין אחר
ממירה. ומנחת כהן
משירי. חמתי כהן גרול
משקרי כלל יוס חלתינה
בצקו ומתעבה צעזת (וחכ"א
והדר. הוא הממיר
(ובחיים מג:).

באחת ב"ו לא מתפגלה חצירתה: ולאפוקי מדר"מ. דלמנר מפגלין צעזכות חצי ממיר (ט) מדקאמר הכא (א) ובשניהן היינו דלמנר נמשע
פיגול אף בשתיין: ולאפוקי נמי מדרבנן. דלמרי צמתיין פיגול צלחת נתפגלה חצירתה (ט) (מדקתיה הכל ובשתיין) היינו דקאמר
לעולם דמשמע ועלוי אפי' פיגול בשתיין און פיגול אף בשתיין: פיגול צכש הנשע כהן כו'. גבי פירש הנשעיים ושנייהם
הנשעיים כחבי צמורת כהניש (א) סוף פ"ק [ג] צפרשת פיגול צו את אהרן' להוות מדמו על הפירות [ח] הקטרת אימורין על מזבח החילון: לשפוך
שיריים. שירי הדס היה שופך על יסוד מערבי של מזבח החילון: לאיפגולי מאי. מה יאכל מאותו פ"ר שיתחייב כרת משום פיגול: לאיפגולי
דס. כלומר דהאי דקמני פיגול צדס קאמר שאס יאכל לן הדס שבוגר שיתחייב צ' טעמות אחת משום כרת (א) לן ואחת משום כרת
דפיגול: הקומץ ולבונה. דמנחת ישראל והקטרת כו' דכל הנך אין להס ממירין שסס ממירין אחרים וקיימא לן (ל) (לקמן דף יד: ט) דאין
פיגול אלא צכש שיש לו ממירין או לאדם כגון שרי מנחה שהקומץ (ב) ממירין או למזבח כגון אימורי בשמה שסס ממירין ליקרב
דגמירין משלמים דכתיב צהו עיקר פיגול מה שלמים דכר שיש ממירין לאדם ולמזבח שזריקת דס ממיר האימורין ליקרב והבשר
ליאכל אף כל דבר שיש לו ממירין או לאדם או למזבח לאפוקי הנך דאין אחר ממירין. ואי קשיא פשיטא דקומץ לא מייחבי
עליה כרת משום פיגול דהא כי אכיל מיינה פקע ליה פיגוליה שהרי לא קרב הממיר [א] מרין כגון שהולת האור צרוזו דחשיב כמאן
דקרב כדאמרינן לקמן (דף יד: כו): קומץ מאימתי ממיר שיריים בזכילה משהולת האור צרוזו דלא חשיב ככשר אלא כשירי הדס:
מיפגלי